

Видовдан или Ватикан

13. октобра 2016.

Најновија и најперфиднија римокатоличка мисионарска мантра прозелитског подилажења православним Србима је наводно непризнавање самопроглашене "државе" Косово од државе Ватикан. Православним Србима се предочава како држава Ватикан поштује међународни правни поредак, а прије свега политички и духовно-историјски идентитет и континуитет, интегритет и суверенитет Србије, због чега би требало Срби и држава Србија да буду захвални Ватикану. У питању је примјена провјерене прозелитске папске праксе, `подилажење` православним народима, војно пораженим од војне евроатланске алијансе или у непосредној опасности од војно моћније исламске инквизиције.

Ватикан је први признао сецесију Словеније и Хрватске из Југославије, и тиме благословио почетак ратног разарања СФРЈ.

Зато се сваком новом папи сваки новоизабрани хрватски предсједнк приликом прославе дана хрватске државности захваљују ,на несебичну помоћ у међународном признавању Хрватске.

После Ватикана то је урадила Њемачка, али и уз подршку атланске алијансе њемачко признавање Хрватске и Словеније не би имало морално-политичку снагу са обзиром на њемачко наслеђе губитника и изазивача Другог свјетског рата, без подршке Ватикана као вјерског вође евроатланске антикомунистичке кампање према `источном блоку`.

Ватикан је тако трећи пут у 20. вијеку повео крсташи рат против православних Срба, предао православне Србе суду евроатланске инквизиције.

Данас, старом језуитском стратегијом Србе сатјеране у ужу Србију подводи наводним непризнавањем "државе" Косово, а ради лакшег превођења у унију.

Што је проширена на ужу Србију клероусташка стратегија, јавно прокламована у НДХ од хрватског министра вјера Мила Будака, за вријеме спровођења пројекта геноцида над Србима: Један дио Срба ћемо побити, други раселити, а остале ћемо покатоличити и претопити у Хрвате.

ВАТИКАН КЉУЧНИ ФАКТОР `ИНТЕГРАЦИЈА`

Папско наводно непризнавање `државе` Косово је и морално-политичка подршка проевропским партијама и пропапским црквеним званичницима у Србији, оправдање процеса политичких и религиозних евроатланских интеграција.

Према најновијим информацијама неизјашњавање Ватикана о статусу `државе` Косово је предложено званичницима Ватикана управо од српских проевропских црквених и државних званичника после окупације Косова и Метохије, а како се не би прекинула сарадња са Ватиканом као кључним фактором евроатланских политичких и религиозних интеграција.

Такође, и да се после потискивања папизма не би међу Србима појачао утицај руске православне цркве, и прекинуо процес и стогодишњи **континуитет католичења православних Срба.**

Познавалац политике папског прозелитизма, стратегије и тактике Ватикана, посебно према православним народима, академик Драгољуб Живојиновић у разговору за новинску агенцију Срна је о односу Ватикана према `самопроглашеној држави` Косово рекао да је Ватикан у Хрватској због хрватске политике „чишћења“ православних Срба изгубио 400.000 потенцијалних католика, па је папа Фрањо много опрезнији када је посриједи однос према православљу.

„Ватикан је велики губитник последњих ратова на Балкану. Током рата и Туђмановом политиком `чишћења` Срби су отишли из Хрватске. То значи да су они изгубили потенцијалне католике, који би за десет или 20 година били поунијађени и постепено преведени у католичку веру.“

Академик Живојиновић процјењује да је могуће да је папино интересовање за опстанак малог броја римокатолика на Косову и Метохији и њихову будућност нешто што га спречава да донесе одлуку о признавању Косова. „Признавање би се, вероватно, завршило катастрофом за то мало католика који живе по градовима, а већ их је велики број са Косова отишао у Хрватску.“ Он напомиње да не постоји „папски докуменат који би био јасан и на основу којег би могло да се каже да се папа јасно изјаснио о односу према православљу или Косову“.

ВИДОВДАНСКО ИЛИ ВАТИКАНСКО ОПРЕДЈЕЉЕЊЕ

Косовски бој није првенствено био одсудна одбрана од османског освајача већ прије свега опредјељење и завјет за очување и одбрану отачаства и вјере предака од латинског кривовјерја. Одбрана од османлија, али истовремено одговор на ултиматум тадашње латинске Европе. Средњовјековна стратегија `европске алијансе` према православним Србима се није разликовала од актуелне геополитике евроатланског пакта. Доктрина `свете европске алијансе` и `свете столице` оличена у тадашњем евроцентризму и римском католицизму, према ваневропским `варварским` народима била је и у државном и духовном смислу **колонизаторска**, а према православнима је имала **додатну прозелитску мисију** као према `шизми`, расколницима и јеретицима које је потребно привести `правој вјери` и `покајању`.

Православље је био препрека успостављању једнополарног папског планетарног патернализма; свједок папског узурпирања првосвештеничких права и самопроглашења `папског примата`, зато је `спасавање православних шизматика` подразумијевало сва средства укључујући и насилна, а која су теолошким теоријима римокатолицизма била оправдана, од ватиканских подрумима до јавних ритуалних спаљивања `јеретика`, али и подстицања и помагања номадских исламских племена на освајачке походе на `православне шизматике`. **Исламски терор је коришћен да се православно племство и народи присиле на папску унију и европску војну `помоћ` због `османске опасности`.** Као што данас евроатлантска алијанса манипулише исламом у притиску на православне народе и све суверене земље свијета у циљу успостављања једнополарне војно-вјерске глобалне доминације.

Када је Цариград 1453. године потпао под османску опсаду, пошто је претходно православна Византија војно ослабљена полувјековном латинском окупацијом и пљачком Константинопоља, европска алијанса је војну помоћ Цару Константину XI условљавала признавањем папске уније, васељенске власти Ватикана и европске алијансе.

Цар је под отоманском опсадом Цариграда, да би сачувао Град и народ од покоља, потписао одређене папске услове надајући се обећаној војној помоћи.

У Константинопољу под опсадом је дошло онолико витезова колико је било потребно да заштите Цара од побуне православног народа, свештенства и властеле противника уније.

Цариградски патријарх ГенADIје, свештеници и вјерни народ су у протестним литијама узвикивали:

„Боље турски турбан, него папска тијара.“

Латински витезови су послани у Цариград не да би одбранили град, већ да би омогућили да Цар у Цариграду погине као папски поданик.

Православни богослови и свештеници свједоче да је османска окупаторска власт била „блажа“ према православљу од римокатолицизма, а да под папизмом православље нигдје није преживјело.

Патријарх јерусалимске патријаршије је имао одређена права и поштовање под муслиманском окупацијом, али када су Латини освојили Јерусалим и формирали крсташко краљевство у Палестини патријарх је морао да напусти град.

Када је патријарх Арсеније Чарнојевић предводећи сеобу Срба бјежећи од турске освете због војне интервенције европске алијансе на територији османског царства подржане од Срба, ступио на територију римокатоличке Европе одмах је над Србима спроведен прозелитски притисак за превођење у римокатолицизам условљавањем и основних животних потреба.

Такође, повод Кримског рату 1853 -1856. у коме је европска алијанса са Турском напала Царску Русију, који представља окосницу савремене евро-исламске стратегије, био је вјерски сукоб папизма и православља око права службе и старјешинствена над Христовим Гробом, а не православно-муслимански сукоб.

ДАНАЈСКИ ДАРОВИ ВАТИКАНА

Како некада тако је и данас, у одређеним политичким околностима потписивање споразума са НАТО-м би се могло оправдати као попуштање пред надмоћнијом војном силом ради физичког опстанка народа, што у Србији и Црној Гори није случај, али потписивање пакта са папством представља одрицање и духовне суверености, добровољно признавање религиозног и духовног евроатлантског патернализма коју персонификује папство, а што је погубније од признавања и пристајања на војно ропство.

Залог ослобођења од војног ропства је очување духовне слободе и суверености, духовно-историјске свијести и предања, то јест историјског и вјерског права на ослобођење отачаства после подношења дуговјековног ропства.

Признавање ауторитета папства напротив увијек подразумијева пристајање на политичко и религиозно подаништво, на добровољно одрицање ослобођења од ропства.

Учлањењењем у унију народа и држава папског пастирског похођења признаје се политичко и етичко право католичком клерикалном колонијализму и евроатланском војно-вјерском интервенционизму.

Политичкој и медијској манипулацији по правилу претходи манипулисање на нивоу архетипске и митске свијести народа, спровођење својеврсног историјског инжињеринга, као што је југословенско стогодишње спиновање српске историјске свијести учењем преиначеног православног предања Косовског завјета, као жртве и оданости средњовјековних српских витезова у одбрану Европе, да би спасили ватиканске ломаче 'хришћанске' Европе и да би опстао папизам у Риму.

Популарна представа о послању Срба као браниоца европске цивилизације од азијатских хорди дио је пропаганде у процесу европских интеграција, колонијалистичка пропаганда упаковане у романтичарски миље англосаксонског епа која и поред сурових отрежњења у задњих сто година и данас налази присталице међу Србима.

Како некада тако и данас, када држава Ватикан даје некоме неко право то је увијек колонијално право и данајски дарови, а посебно према православнима римокатолички колонијализам има духовну димензију, одрицања политичког, али и историјског и религиозног права.

На политичком нивоу поређење можемо направити са односом државника Србије према званичницима самопроглашене државе Косово када одбијају да присуствују међудржавним скуповима у присуству представника 'државе' Косово, или када са 'косовским' званичницима праве споразуме и тако им признају државни легитимитет, а одричу српско политичко и историјско право повратка, ослобађања отачаства и успостављања српске суверености на Косову и Метохији.

Блог Огњена Војводића